

Arrest

nr. 295 828 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Bert BEELEN
Justus Lipsiusstraat 24
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Hans-Kristof CAREME, die loco advocaat Bert BEELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekster dient een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid in via JBox op 16 oktober 2023. Hetzelfde verzoekschrift maakt zij over per aangetekende zending, afgestempeld door de Raad op datum van 18 oktober 2023. Hiernaar ter terechtzitting gevraagd bevestigt verzoeksters raadsman dat het inderdaad gaat om twee identieke beroepsverzoekschriften en hij de intentie had om slechts één vordering

tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangende te maken bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoekster, die verklaart de Tunesische nationaliteit te hebben, wordt in bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 augustus 2022.

2.2. Zij doet op 13 december 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning met de Heer M.S.. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Retie weigert op 11 april 2023, na negatief advies van het Parket van 4 april 2023, de wettelijke samenwoning te registreren omdat die niet gericht is op het aangaan van een duurzame relatie maar op het verkrijgen van verblijfsrecht en omdat verzoekster melding maakte van een andere relatie met de heer B.A., met de Roemeense nationaliteit en van wie zij zwanger zou zijn.

2.3. Op 12 oktober 2023 wordt een administratief rapport opgesteld wegens illegaal verblijf. Verzoekster wordt door de politie gehoord en vult hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

2.4. Op 13 oktober 2023 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die op 13 oktober 2023 ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Voer en Dijle op 12.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: [E.]

voornaam: [C.]

[...]

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

De betrokkene verklaarde dat zij sinds 11.09.2021 in België is. Zij vroeg op 17.08.2021 een visum type D aan bij de Belgische diplomatieke post te Tunis met als reisdoel “werk in loondienst”. Aan de betrokkene werd een visum afgeleverd geldig van 01.09.2021 tot 28.02.2022 en op 11.09.2021 kwam zij in België aan via de luchthaven van Zaventem, zo blijkt uit een inreisstempel in haar paspoort. Op 02.12.2021 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.08.2022.

Op 13.12.2022 deed de betrokkene samen met de heer [M.S.] een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Burgerlijke Stand van Retie. Op 11.04.2023 weigerde de Burgerlijke Stand

de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen dd. 04.04.2023, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtsrechtelijk voordeel.

Bovendien blijkt uit het advies van het Parket dd. 04.04.2023 dat er melding gemaakt werd van het feit dat de betrokkene wenste te trouwen met een andere man, namelijk de heer [B.A.]. Hij meldde zich aan bij de gemeente Oud-Heverlee en vertelde bovendien ook dat de betrokkene zwanger zou zijn. Aangezien de betrokkene nog een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde een paar maanden voor deze melding, besloot het Parket dat de kans reëel was dat zij er twee relaties op nahield en dat, als zij wenste te huwen en zwanger zou zijn van een andere man, de relatie met de heer [M.] allesbehalve als duurzaam kon worden beschouwd.

De betrokkene verklaart in haar hoorrecht van 12.10.2023 dat zij een relatie heeft met de heer [B.A.], met wie zij samenwoont en van wie zij zwanger is. Deze feiten geven haar niet automatisch recht op verblijf. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van de betrokkene kan tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in Tunesië bezoeken en/of door middel van moderne communicatiemiddelen hun relatie onderhouden en haar ondersteunen gedurende haar verdere zwangerschap. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.

In het verslag van de politie van PZ Voer en Dijle van 12.10.2023 wordt vermeld dat zij een aanvraag tot huwelijk ingediend hebben en dat zij nog de nodige documenten dienen over te maken aan de gemeente. De betrokkene legt hier geen bewijs van voor en dit blijkt ook niet uit haar dossier.

Ook het feit dat de betrokkene zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken, heeft ze de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst. Uit het dossier blijkt bovendien niet dat de betrokkene sinds het begin van de zwangerschap stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Hoe dan ook toont de betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer [B.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij de betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als de heer [B.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van de betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de heer [B.].

De betrokkene heeft een zus, die legaal in België verblijft met haar gezin. Het feit dat die familieleden in België verblijven, geeft haar eveneens geen recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van haar zus en haar gezin. Bovendien verklaart zij dat haar ouders nog in Tunesië wonen.

De betrokkene verklaart dat zij vrienden in België heeft. Zij toont echter niet aan dat haar sociale relaties zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van haar verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het

grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

De betrokkene verklaart dat zij geen medische problemen heeft of lijdt aan een ziekte die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Tunesië. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene kwam op 11.09.2021 in België aan via de luchthaven van Zaventem, zo blijkt uit een inreisstempel in haar paspoort. Op 02.12.2021 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.08.2022. Vanaf 31.08.2022 is de betrokkene niet meer in legaal verblijf.

Op 13.12.2022 deed de betrokkene samen met de heer [M.S.] een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Burgerlijke Stand van Retie. Een aanvraag tot wettelijke samenwoning betreft echter geen verblijfsprocedure. Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd op 11.04.2023. Uit haar dossier blijkt verder niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Antwerpen uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket van 04.04.2023). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Retie volgde dit negatief advies en besliste op 11.04.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene kwam op 11.09.2021 in België aan via de luchthaven van Zaventem, zo blijkt uit een inreisstempel in haar paspoort. Op 02.12.2021 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.08.2022. Vanaf 31.08.2022 is de betrokkene niet meer in legaal verblijf.

Op 13.12.2022 deed de betrokkene samen met de heer [M.S.] een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Burgerlijke Stand van Retie. Een aanvraag tot wettelijke samenwoning

betreft echter geen verblijfsprocedure. Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd op 11.04.2023. Uit haar dossier blijkt verder niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Antwerpen uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket van 04.04.2023). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Oud-Turnhout volgde dit negatief advies en besliste op 11.04.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

Betrokkene verklaart dat zij niet terugkeerde naar Tunesië omdat zij zwanger is en zij een gezin wil starten met haar partner. Zij wil ook niet terugkeren in het kader van religie, maar geeft daarover geen verdere uitleg. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene kwam op 11.09.2021 in België aan via de luchthaven van Zaventem, zo blijkt uit een inreisstempel in haar paspoort. Op 02.12.2021 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.08.2022. Vanaf 31.08.2022 is de betrokkene niet meer in legaal verblijf.

Op 13.12.2022 deed de betrokkene samen met de heer [M.S.] een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Burgerlijke Stand van Retie. Een aanvraag tot wettelijke samenwoning betreft echter geen verblijfsprocedure. Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd op 11.04.2023. Uit haar dossier blijkt verder niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Antwerpen uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket van 04.04.2023). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Oud-Turnhout volgde dit negatief advies en besliste op 11.04.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Tunesië."

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het *prima facie* karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert in het enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen acht geslagen wordt op het recht op eerbiediging van een privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij verklaard heeft dat zij een relatie heeft met B.A., met wie ze samenwoont en van wie ze zwanger is en meent dat de verwerende partij dit weg wuift op grond van een volgens haar niet pertinent motief, namelijk dat zwangerschap en samenwoning niet automatisch een verblijfsrecht genereren. De verwerende partij miskent volgens haar de vergевorderde staat van de zwangerschap, waarvan zij nochtans kennis heeft. Het is volgens haar onredelijk te verlangen dat zij afstand neemt van haar levenspartner en zo in de onmogelijkheid verkeert om haar door hem te laten ondersteunen. Omdat een verhuis van haar partner op dergelijk korte termijn niet kan worden georganiseerd, is het volgens haar kennelijk onredelijk te oordelen dat haar partner haar vrijwillig zou kunnen volgen.

Het risico op onderduiken wordt volgens haar tegengesproken door het feit dat zij een aanvraag tot huwelijk heeft ingediend bij de gemeente Oud-Heverlee waaruit ook blijkt dat zij vast verblijf houdt bij haar partner op diens adres in Oud-Heverlee.

Gelet op haar ingediende aanvraag tot huwelijk en haar vergevorderde zwangerschap acht zij het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

4.3.2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. De motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Met haar uiteenzetting toont verzoekster geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan.

4.3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2.4. Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster op zich niet betwist dat er grond was om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en dat de beslissing in overeenstemming met de Vreemdelingenwet is genomen. Zij betwist immers niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of van een geldig verblijfstitel op het moment dat zij werd weerhouden waardoor er grond was om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.3.2.7. De concrete kritiek van verzoekster handelt louter en alleen over haar privé, gezins- en familielevens in België, wat zij stoelt op haar relatie en samenwonen met B.A. van wie zij zwanger zou zijn en met wie zij in het huwelijk wenst te treden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden

(EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster voert aan dat zij een relatie heeft met haar Roemeense vriend B.A., met wie ze samenwoont, met wie zij in het huwelijk wenst te treden en van wie ze zwanger is.

Uit het formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling van 12 oktober 2023, blijkt dat verzoekster verklaarde te wonen op het adres van haar Roemeense vriend. Voorts verklaart ze dat ze met hem een gezin wil starten en dat zij momenteel zwanger is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake verzoeksters voorgehouden gezinsleven met de heer B.A.:

“De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van de betrokkene kan tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in Tunesië bezoeken en/of door middel van moderne communicatiemiddelen hun relatie onderhouden en haar ondersteunen gedurende haar verdere zwangerschap. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.

In het verslag van de politie van PZ Voer en Dijle van 12.10.2023 wordt vermeld dat zij een aanvraag tot huwelijk ingediend hebben en dat zij nog de nodige documenten dienen over te maken aan de gemeente. De betrokkene legt hier geen bewijs van voor en dit blijkt ook niet uit haar dossier.

Ook het feit dat de betrokkene zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken, heeft ze de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst. Uit het dossier blijkt bovendien niet dat de betrokkene sinds het begin van de zwangerschap stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Hoe dan ook toont de betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer [B.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij de betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als de heer [B.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van de betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de heer [B.]”

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster verbleef op het adres van de Roemeense B.A.. Uit het administratief verslag blijkt dat zij werd aangetroffen op zijn adres te Oud-Heverlee. Evenmin wordt betwist dat er stukken bij het verzoekschrift worden gevoegd waaruit blijkt dat verzoekster stappen wenst te ondernemen met het oog op het afsluiten van een huwelijk met B.A. en dat zij zwanger is.

De Raad oordeelt dat een loutere verblijf op hetzelfde adres als de heer B.A. en een loutere intentie om met hem in het huwelijk te treden – uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat hiertoe de nodige documenten nog niet werden voorgelegd – niet voldoende is om het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoekster, geboren in 1994, en de heer B.A. met de Roemeense nationaliteit en geboren in 1976, in de zin van artikel 8 van het EVRM te weerhouden. Bovendien moet worden

aangestipt dat verzoekster nog maar ongeveer tien maanden geleden, zijnde op 13 december 2022 stappen ondernam om een wettelijke samenwoning te laten registeren met een andere man, de heer S.M., en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand hieromtrent had geoordeeld dat het aangaan van een wettelijke samenwoning erop gericht was een verblijfsvoordeel te bekomen in hoofde van verzoekster waardoor de registratie ervan werd geweigerd. De Raad oordeelt dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats net zoals als de intentie om in het huwelijk te treden, niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen.

Er wordt bovendien niet aangetoond dat de heer B.A., waarvan verzoekster verklaart dat het haar levenspartner is, de biologische vader is van haar ongeboren kind. Er ligt *in casu* geen bewijs van erkenning van dit kind door B.A. voor, noch staat de biologische band tussen het ongeboren kind en B.A. op enige andere wijze vast. De Raad kan aldus niet zonder meer aannemen dat B.A. de vader is en dat hij door de nakende repatriëring van verzoekster zal gescheiden worden van zijn ongeboren kind en *vice versa*. Dat verzoekster gescheiden zal worden van de vader van haar ongeboren kind kan omwille van diezelfde reden evenmin worden vastgesteld. De Raad voegt nog ter volledigheid toe dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden bijlage 13septies en ook nog in de huidige stand van het geding, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven van B.A. met het nog ongeboren kind zodat dit niet in het gedrang kan komen door verzoeksters repatriëring naar haar land van herkomst. Evenmin is haar zwangerschap op zich in huidige stand van zaken voldoende om te besluiten tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de heer B.A.

Er liggen voor het overige geen stukken voor waaruit het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven tussen en verzoekster en de heer B.A. kan worden afgeleid.

Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat de bestreden bijlage 13septies niet verhindert dat B.A. het kind later kan erkennen en dat verzoekster op basis daarvan kan terugkeren naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures. In afwachting hiervan kan verzoekster vanuit het land van herkomst, via moderne communicatiemiddelen contact (laten) houden met B.A. Het staat deze ook vrij om naar het land van herkomst van verzoekster af te reizen, haar bij te staan bij de geboorte en bij het doorlopen van de nodige procedures om gezamenlijk terug te keren naar België. Dat het onredelijk zou zijn om dit van haar partner te verwachten, wordt door verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en betreft niet meer dan een blote bewering. De Raad stelt hierbij nog vast dat verzoekster heden 13 weken zwanger is en aldus niet aantoonbaar dat de vermeende vader van het kind zich niet meer zou kunnen regelen wegens tijdsgebrek.

Verder blijken uit het administratief dossier geen documenten waarin kan worden gelezen dat de zwangerschap gepaard gaat met medische problemen voor verzoekster en/of haar ongeboren kind die een repatriëring zouden verhinderen. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met haar 'vergevorderde' zwangerschap, doch haar raadsman erkent ter terechtzitting dat verzoekster heden ongeveer 15 weken zwanger is. De centrumarts attesteerde bovendien op 13 oktober 2023 inzake intake en verblijf dat verzoekster een normale zwangerschap heeft en zij op dit ogenblik 13 weken zwanger is. Op 16 oktober 2023 attesteert de centrumarts dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Dat verzoekster ook eerder zwanger is geweest, zoals aangestipt ter terechtzitting en zoals vermeld in het kader van de weigering van de registratie van een verklaring tot wettelijke samenwoning met een eerdere vermeende partner S.M., doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Uit voorgaande blijkt immers afdoende dat rekening gehouden werd met verzoeksters huidige zwangerschap in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De overige motieven in de bestreden beslissing omtrent het legale verblijf van haar zus in België en haar in België aanwezige vrienden worden niet betwist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt *prima facie* geenszins voor. Verzoekster maakt evenmin een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

4.3.2.8. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe de volgende objectieve criteria uit artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet aan:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan”, “2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt”

Waar verzoekster stelt dat zij al drie en een halve maand woonachtig is bij haar partner B.A. in Oud-Heverlee, weerlegt zij niet de vaststellingen, dat zij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend tijdens haar illegaal verblijf sedert 31 augustus 2022 en dat er ten aanzien van haar reeds een beslissing werd genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van een wettelijke samenwoning na een negatief advies van het parket, niet.

Het enig middel is niet ernstig.

5. Nu het middelonderdeel niet ernstig is bevonden, is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

I. FLORIO